

vode počitka

letnik 34, številka 11-12/2018

revija za evangelijsko duhovnost

»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem.«

Evangelij po Luku 2,14

Vode počitka

kazalo

UVODNO	4	Božična uganka
BOŽIČNO	6	Božič ni datum, ampak je stanje srca
ANGELSKO	10	Pogled angela ali obiskani planet
TOLAŽLJIVO	14	Elija
ENOSMERNO	22	Brez vzvratne prestave

PREDANO	24	Izpusti
VELIČASTNO	30	Bog, velik si
OSVEŽILNO	32	Božja limonada
OTROŠKO	36	Zgodba o rdeči taščici
MODRO	38	Modrosti in citati

mag. Peter Golob, urednik

Božična uganka

V nekem zakotnem kraju, nekoč dolgo nazaj, v neki zapuščeni lopi, v čudnih okoliščinah, sredi umazanije, v krogu odrinjenih, osamljenih in zapuščenih ljudi – se je rodil otrok z imenom Jezus. Upravičeno se lahko vprašamo, zakaj je ta žalostna scena, v kateri se je rodil en »nezaželen« otrok, tako posebna, da se je vsako leto na božič spominjamo z veseljem?

Božična noč in rojstvo dečka Jezusa sprva nista videti nič posebnega. En otrok več na svetu, ena srečna družinica več, en srečen porod brez zapletov, eno nadobudnež več, konec koncev en davkoplačevalec več. Seveda z rojstvom pridejo še skrbi, povezane z otroštvom, vzgojo, šolanjem, iskanjem zaposlitve in z gradnjo doma, pa skrbi glede zdravja in tako naprej. Pa vendar mora biti nekaj posebnega v zvezi z rojstvom Jezusa, saj gre vendarle za rojstvo najbolj znanega Zemljana. Mimogrede, glede na vse podatke poizvedovanja po internetu je Jezus najbolj znana osebnost človeške zgodovine; po tem kriteriju je druga najbolj iskana in znana oseba Napoleon, tretja pa Mohamed. Kaj je torej

tako posebnega glede Jezusovega rojstva, da še danes po 2000 letih na božič praznujemo njegovo rojstvo in da božične jelke, lučke in okraske najdemo celo v muslimanskih in arabskih mestih?

Morda je Jezusovo rojstvo nekaj posebnega zaradi prepevanja angelov, čudežnih zvezdnih utrinikov, obiska skrivnostnih bogatašev in zaradi vsega nebeškega blišča, ki je bedno in žalostno noč povsem razsvetlil in na obraze prisotnih vnesel začudenje in veselje. Če bi bilo to vse, bi na Jezusovo rojstvo kmalu pozabili, saj so se premnogi otroci kraljev, cesarjev in imperatorjev rodili v blišču in sijaju, pa njihovih rojstev svet tako enotno ne praznuje. Jezusovo rojstvo je posebno predvsem zato, ker je bil sam Jezus in njegovo celotno življenje nekaj posebnega in edinstvenega; z njegovim rojstvom se ujema celo nov začetek štetja let. Njegovo rojstvo očitno simbolizira nov začetek, začetek nečesa povsem novega.

Morda je Jezusovo rojstvo tako posebno, ker Jezusa spoštujeta obe največji verstvi sveta, krščanstvo in islam. Vendar krščanstvo ter še nekoliko bolj islam (skupaj z judovstvom) spoštujeta tudi Abrahama, čigar rojstva ne praznujemo, niti se Abrahama tako ali drugače v vsakdanjem življenju ne

spominjamo, razen v povezavi s praznovanjem 50-letnice rojstnega dne. Kaj je torej na Jezusu, da je tako posebna in edinstvena figura človeške zgodovine in sedanjosti, okoli katere se praktično cel december vrti ves svet?

Iz zgodovinskega zornega kota raziskovalci opisujejo Jezusa kot voditelja apokaliptičnega gibanja, karizmatičnega zdravilca, čudodelca, modreca in filozofa ter družbenega reformatorja, ki se je zavzemal za enakost vseh ljudi. Podobnih osebnosti, ki se jim pripisuje božanske lastnosti, se v zgodovini sveta najde več; na primer Buda, Mohamed, Cesar Avgust, Krišna, Konfucij, Ramzes II, Aleksander Veliki, papež Janez Pavel II, Gilgameš, Homer, nenazadnje se največ čudežnih dogodkov v zadnjem stoletju pripisuje Jezusovi materi Mariji. Pa vendar samo za Jezusov rojstni dan velja, da se ga spominjamo vsako leto na božič, ki je očitno vesoljni in univerzalni praznik veselja in miru.

Da bi ugotovili, zakaj je Jezus tako zelo poseben, pogledajmo, kaj je Jezus sploh govoril in počel. Jezus je posebej spoštoval uboge, žalostne, krotke, pravicoljubne, usmiljene, čistosrčne, miroljubne, po krivici trpeče. Posvečal se je grešnim in ne pravičnim ljudem; grešnim je odpuščal grehe in jih sprejemal, do

pravičnih pa je bil oster in neizprosno kritičen. Skratka, družil se je z grešniki in z ljudmi, ki jih je družba imela za barabe. Jezus je bil »verski Robin Hood«: »Boga« je jemal mogočnim in vplivnim in ga »dal« ponižnim in žalostnim ljudem. Jezus je pomagal zlasti bolnim in nemočnim, osamljenim, zapuščenim, obsedenim, obsojenim, izgubljenim, zato je kot kak čudežni lik iz najlepše pravljice, ki poskrbi, da se največja žalost spremeni v največje veselje, ko zapuščena obubožana sirota najde varen topel dom z bogato obloženo praznično mizo sredi objema ljubečih rejnikov in vrstnikov. Jezus se je ukvarjal z ljudmi, ki so ostali brez upanja, priložnosti, prihodnosti, vere, miru, pomoči in smisla. Hudomušno bi lahko rekli, da je bil Jezus celo boljši kot Božiček, saj se ni posvečal samo otrokom, ampak tudi odraslim...

Na podlagi Jezusovega življenja lahko sklenemo, da Jezusovo rojstvo praznujemo, ker Jezus simbolizira upanje, tolažbo in usmiljenje. Zgodba božične noči tolaži žalostna srca ter razsvetljuje temno življenje. Jezus je oznanjal vero v Boga, ki ne obsoja, ampak odpušča. Zdi se, kakor da nam Jezus vsako leto z božičem še vedno sporoča, da tak Bog res obstaja, še vedno rešuje in pomaga vsem ljudem, ki ga potrebujejo.

dr. Daniel Brkič

Božič ni datum, ampak je stanje srca

**Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.**

John Killinger je opisal, da je nekega poletnega dne začuden obstal pred izložbo trgovine, v kateri so bile same božične stvari in to šest mesecev po božiču: jasli, trije kralji, puhasti angelčki, škрати, vesel Božiček na saneh, severni jeleni, zvončki, božične sveče, lučke in okraski, snežak in glasbena skrinjica z božično glasbo. Neverjetno za poletni čas, ko gre večina na morje in pozabi na božič. Toda v spodnjem kotu izložbe je pisalo: »Božič je vsak dan.« Dobra misel, kajne? Ob branju tega sem pomislil,

kako drži, kar je zapisal Angelus Silesius: »Tudi če bi bilo Dete v Betlehemu tisočkrat rojeno, če ni v mojem srcu, je vse izgubljeno.«

Božič je vsak dan, v vseh sezonah leta, celo življenje. Kajti Bog je vstopil v človeško družino in se naselil med nami. Božič ni ideja, dogodek, praznik, običaj, dogma, jedača, pijača, poln nakupovalni voziček, ampak je Oseba – učlovečena Božja ljubezen. Vse ostalo je folklorna vera prazne in mrtve krščanske tradicije brez osebnega odnosa z Bogom. Ne bom rekel, da je božič spet med nami, ampak da je vedno med nami. Kajti božič ni datum, ampak je stanje srca.

Kje se je rodil Odrešenik sveta? Na nikogaršnji zemlji, da lahko pripada vsem, ne pa, da bi se kdo z njim hvalisal in bi bil v prednosti, nekdo drug pa prikrajšan. Ni se rodil ne v mestu ne v vasi, ampak nekje vmes, na obsežnih poljanah pod milim nebom, da se ne bi zaradi nje ga prepirali meščani in vaščani in drug drugega obtoževali in poniževali. On nima privilegij; zanj smo vsi enakovre-

dni. Rodil se je na nikogaršnji zemlji, med ovcami, da ne bi govorili: »Ljudje, pozor, vsiljuje se nam! Poglejte, kako neobziren je. Jemlje nam svobodo.« Rodil se je na nikogaršnji zemlji, da ne bi z nikomer držal, ker hoče biti od vseh. Da ne bi zaradi njega nastajale nove vere in verske vojne. Noče, da bi se zaradi njega med sabo sovražili, prepirali in se bojevali. Rodil se je na nikogaršnji zemlji, da si ne bi kdo skupaj s svojo lastnino prilaščal tudi njega in na svojem ozemlju postavjal predpisov in pravil ter se okoriščal na njegov račun.

Pravijo, da se je rodil v staji nevtralnega ozemlja, ki je pripadalo vsem potujočim pastirjem. Mesija, Kristus, Maziljenec, ki je edini Odrešenik sveta, je bil rojen na nikogaršnji zemlji, pravzaprav na Božji zemlji, da je ne bi nihče zlorabljal in izkoriščal. Da ne bi z nje odgnali domorodnih ovc in tam gradili jedrskih elektrarn. Da ne bi zelenih pašnikov spreminjali v železobetonske utrdbe. Da ne bi čez Božje ozemlje risali človeških mejá in z njimi izzivali incidentov. Rojen je bil na majhni nikogaršnji zemlji, na kateri

je prostora za vse ljudi, ne glede na njihov predznak, če živijo v sožitju in gradijo mostove, ne pa zidov.

Rodil se je na nikogaršnji zemlji, ki je brez zemeljskega gospodarja zato, ker je njen gospodar Gospod Bog, Stvarnik, in se imenuje Božja zemlja. Njegove zemlje ne smemo spreminjati v nacistično taborišče smrti v Auschwitzu, sovjetske sibirske gulage, zapor v Gvatemali, Srebrenico in zaradi lakote umirajoči Darfur. Le kako si drzujemo posegati po Božji zemlji? Rodil se je na nikogaršnji zemlji, ki je Božja in nevtralna, da si je ne more nihče lastiti in imeti nad njo oblasti in monopola. Ni hotel biti rojen na cesarskem dvoru, da ne bi podjarmljeni rekli, da drži z oblastniki in bi govorili: »Poglejte, izkoristil in uporabil je cesarske veze.« Ni hotel biti rojen v razkošnem dvorcu, da ne bi revni pomislili, da so zanj pomembni le ugledni bogataši in veljaki. Ni bil rojen v mestnem prenočišču, da ne bi brezdomci mislili, da jim je odvzel prostor in jih utesnil. Rodil se je v štali, da so lahko k njemu prišli umazani pastirji, sicer bi jih zaradi njihovih blatnih

škornjev odgnali s čistih svilenih preprog. Ni si izbral poštenih in pravičnih, da se ne bi kdo hvalisal in se poveličeval, kajti on ve, da takšnih ni; na našo poštenost in pravičnost se ne more nihče zanesti, saj pravico sproti pohodimo. Ni se rodil niti tam, kjer bi bil dobrodošel, sicer bi trdili, da somišljenikov ni težko nagovoriti in jih pridobiti zase. Ni se rodil sredi veseljačenja, da ne bi pozabili na težo odgovornosti življenja. Rodil se je v času rimske okupacije in krvoločnega kralja Heroda, da bi izstopala njegova miroljubnost.

Rodil se je sredi noči, v mučnem času, ko v deželi ni bilo zadovoljnih ljudi, ampak so bili obupani in slabe volje. Rodil se je v duhovno mračnem času, ko ljudje niso slavili Boga. Pravijo, da je bila takrat cela Grčija spremenjena v en sam oltar bogovom in boginjam. In da so Judje pozabili na Boga svojih očakov Abrahama, Jakoba in Izaka. Odrešenik sveta se je rodil na nikogaršnji zemlji in v času, ko razočaranim ljudem v njihovi tesnobi ni mogel več nihče pomagati, razen njega.

Sprašujem se, zakaj se Odrešenik ne pojavi tudi danes, saj ga potrebujemo bolj kot kdaj koli prej. Moja zaskrbljenost je odveč. Spomniti se moram, da nam je obljubil: »In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta, do konca časa.« (Mt 28,20b) Ime mu je Emanuel, kar pomeni Bog z nami. Vprašati se moram, ali imam zanj pripravljen prostor v svojem življenju? Evangelist Luka je zapisal, da za rojeno nebeško Dete ni bilo nikjer prostora. To pomeni, da zanj ni bilo prostora v njih samih.

Božični dogodek me spominja na zgodbo iz majhne avstrijske vasi sredi Alp, kjer je nagrobnik, na katerem je lik komaj rojenega otroka. Otrok je ovit v platno, le njegove majhne oči gledajo otožno v svet. Spodaj je zapisan datum: 23. december, Anno Domini 1775. Tisto noč je neki vaščan slišal močne udarce na svojih vratih. Psi so začeli lajati. Vstal je in pogledal skozi okno, zunaj je snežilo in pihalo. V noči je opazil neko figuro, ki je stala pred vrati, v roki pa je nekaj držala. Ko se je figura oddaljila od hiše, je legel v posteljo. Žena ga je vprašala,

kaj se je zgodilo, a ji je odgovoril, da je zunaj neki potepuh, katerega naj vendar zlodej vzame, ker jih sredi noči moti ... A zjutraj je vaščan našel pred svojimi vrati komaj rojenega otroka, s snegom pokritega in zmrznjenega. Ker so bili pred vrati božični prazniki, so vaščani dete pokopali in mu postavili nagrobnik. O tem piše njihova cerkvena kronika.

Pomembno je, kaj je glede Jezusa zapisano v kroniki mojega življenja, ker s tem določam svojo večnost. Ali ima Dete iz nebes prostor v mojih odločitvah, opravilih, umu, namerah, motivih, besedah in dejanjih? Morda smo iz njega naredili zmrznjeni lik hladnega in mrtvega krščanstva, ki leži kot truplo pred vrati naših domov, družin, družbe, cerkva, ustanov, parlamentov in sveta. Kristus stalno prihaja k nam, v naš svet, čeprav v njem ni pro-

stora zanj. Prihaja kot nepovabljen, zato ker hoče biti dar. Hoče nas obdariti. Ne pozabimo, da sta samo dve ljubezni: ljubezen do sebe, tako močna, da zaničuje Boga, in ljubezen do Boga, tako močna, da zaničuje sebe (Avguštin).

Poglejmo v svoje srce in preiščimo svojo ljubezen. Kajti ni največja tragedija, da se človek rodi in potem umre, ampak da živi, a ne ve, zakaj živi. Zato naj je božič v naših srcih vsak dan. Če se je Ljubezen rodila v hlevu, se lahko rodi v vsakem človeškem srcu in ga naredi za svoje svetišče. Ljubezen je tudi iz hleva naredila kraljevsko palačo. Kako ne bi mogla mojega srca?

John Bertram Phillips

Pogled angela ali obiskani planet

John Bertram Phillips (1906 - 1982) je bil angleški raziskovalec Svetega pisma, prevajalec, pisatelj in duhovnik.

Nekoč je neki starejši in izkušeni angel mlademu angelu razkazal veličastvo in krasoto vesolja. Pravzaprav je mali angelček postajal vse bolj utrujen in z dolgočasen. Pokazal mu je vrvež potujočih galaksij in žarečega sonca, neskončne daljave v ledeno hladnem medzvezdju in imel je polno glavo vsega. Končno mu je pokazal galaksijo, v kateri naš planetarni sistem zavzema le neznaten delček. Ko sta se približala zvezdi, ki jo imenujemo Sonce, in njenim planetom, ki krožijo okrog Sonca, je starejši angel pokazal na majhno in dokaj nepomembno kroglo, ki se je zelo počasi vrtela okrog svoje osi. Mlajšemu angelu se je zde-la kot nezanimiva teniška žogi-

ca, saj je imel že težko glavo od neizmerne velikosti in slave vsega, kar je videl.

Starejši angel: »Hočem, da si še posebej ogledaš tisto«, je rekel starejši angel in pokazal s prstom.

Mlajši angel: »No, zdi se mi zelo majhna in umazana. Kaj je na njej tako posebnega?«

Starejši angel: »Tisto je Zemlja, obiskani planet.«

Mlajši angel: »Obiskani?« Saj ne misliš, da ga je obiskal ---?«

Starejši angel: »Zares mislim. To kroglo, ki se ti zdi tako majhna in nepomembna, je obiskal naš mladi Princ Slave«.

Ob teh besedah se je spoštljivo priklonil.

Mlajši angel: »Ampak kako? Misliš, da je naš veliki in slavni Princ, z vsemi temi čudesi in veličastvom svojega stvarstva in še na milijone drugih stvari, ki jih sploh še nisem videl, osebno stopil dol na to petorazredno žogico? Le zakaj bi storil kaj takega?«

Starejši angel: »Ni naše delo, da bi se spraševali, zakaj, vendar ti moram povedati, da On ne občuduje velikosti in števil, tako kot ti. Vem pa, in vsi mi v nebesih, ki kaj vemo, vemo, da

je On res šel k njim. Kar pa se tiče tega, zakaj je postal eden od njih – kako pa si predstavljaš, da bi jih sploh lahko drugače obiskal?»

Mlajši angel je v gnusu nakremžil obraz.

Mlajši angel: »Hočeš mi torej povedati, da je stopil tako nizko zato, da bi postal eden izmed tistih potuhnjenih bitij na tisti lebdeči žogi?«

Starejši angel: »Da, in mislim, da mu ne bi bilo všeč, da jih s takim prizvokom imenuješ potuhnjena in odurna bitja. Naj se nam zdi še tako čudno, jih On ljubi. Stopil je dol, da bi jih obiskal in jih dvignil, da bi postali takšni kot je On«.

Mlajši angel je prebledel. Tega ni mogel razumeti.

Starejši angel: »Sedaj pa zapri oči in šla bova v Času, kot ga imenujejo oni, nazaj.«

Medtem ko so bile oči mlajšega angela zaprte in sta se približala vrteči se kroglji, se je le ta ustavila, nato pa se je naglo zavrtela in se spet vrnila na svojo običajno pot.

Starejši angel: »Poglej, sedaj!«
Ko je mlajši angel odprl oči, so se na pustni površini krogle za trenutek zasvetlikale lučke;

nekatero so svetile kar precej časa.

Mlajši angel: »No, kaj pa vidim sedaj?«

Starejši angel: »Gledaš ta mali svet, kakršen je bil nekoč pred tisočimi leti. Vsaka od teh sijočih in bliskajočih se luči je del Očetovega znanja in modrosti, ki sta prodrli v misli in srca ljudi na tej Zemlji. Vidiš, ni veliko ljudi, ki slišijo Njegov glas in ki razumejo, kar pravi, čeprav jim ves čas govori nežno in tiho.«

Mlajši angel: »Zakaj so tako slepi in gluhi in neumni?«

Starejši angel: »Ni naša naloga, da jih obsojamo. Mi, ki živimo v blišču in lepoti, ne vemo, kako je živeti v temi. Mi poslušamo glasbo in Glas kot zvoke mnogih voda vsak dan našega življenja. Pri njih pa vlada sama temina in je mnogo hrupa in zabav. Samo peščica tistih, ki so tihi, ponižni in modri, slišijo Njegov Glas. A pazi, za trenutek boš videl nekaj zares čudovitega.«

Zemlja se je vrtela naprej in krožila okoli Sonca. Nato se je na zgornji polovici oble nenadoma pojavila majhna, a tako močno svetleča luč, da sta si oba angela zakrila oči.

Mlajši angel pravi (šepetaje):
»Mislim, da vem; to je bil ta
Obisk, kajne?«

Starejši angel: »Da, to je bil ta
Obisk. Luč se je spustila in
živela med njimi; vendar bo v
trenutku ugasnila, kot boš lahko
videl celo z zaprtimi očmi.«

Mlajši angel: »Ampak zakaj? Ali
zato, ker ni mogel prenašati nji-
hove teme in neumnosti? Ali se
je moral vrniti sem?«

Starejši angel (strogo): »Ne, ni
šlo za to. Oni niso spoznali, kdo
On je – samo peščica ga je
spoznala. V glavnem so raje
živeli v temi kot v luči – na kon-
cu pa so ga ubili.«

Mlajši angel: »Norci, neumni!
Ne zaslužijo si -----.«

Starejši angel: »Niti midva niti
katerikoli drug angel ne ve,
zakaj so bili tako nespametni in
tako hudobni. Tudi ne moremo
reči, kaj si zaslužijo ali česa si
ne zaslužijo. Dejstvo ostane;
ubili so našega Princa Slave,
ko je bil med njimi kot Človek.«

Mlajši angel: »In to je bil
konec? Vidim, da je cela Zem-
lja postala črna in temna. Prav,
ne bom jih obsojal, ampak kaj
so sploh pričakovali?«

Starejši angel: »Počakaj, do
konca zgodbe o Obiskanem
planetu je še daleč. Poglej in

pazi, da si boš zopet zakril
oči.«

V popolni temi se je Zemlja tri
krat zavrtela in nato v svetli toč-
ki slepeče zažarela.

Mlajši angel (zakrivajoč si oči):
»Kaj pa zdaj?«

Starejši angel: »Res je, da so
ga ubili, vendar je On smrt pre-
magal. On je zlomil in premagal
smrt, pred katero trepeta in se
je boji večina. On je vstal od
mrtvih in nekaj ljudi ga je videlo
in postali so Njegovi predani
sledilci.«

Mlajši angel: »Hvala Bogu za to.«

Starejši angel: »Amen. Zdaj pa odpri oči, saj je slepeča luč izgnila. Princ se je vrnil v svoj Dom luči. Toda poglej Zemljo sedaj.«

Ko sta tako gledala, je namesto slepeče luči nastal svetel žarek, ki je trepetal in utripal. In ko se je Zemlja vrtela, so se te drobne točke svetlobe na široko razprostrle. Nekaj jih je zatrepetalo in umrlo. Večinoma pa so luči gorele enakomerno. In

ko sta tako še naprej opazovala, je na mnogih predelih oble svetil žarek čez mnoga območja.

Starejši angel: »Ali vidiš, kaj se dogaja? Svetel žarek je skupek zvestih mož in žena, ki jih je On pustil na Zemlji. Z Njegovo pomočjo so ta žarek razširili in sedaj gorijo luči po celi Zemlji.«

Mlajši angel (nestrpno): »Da, da, ampak kako se zadeva konča? Ali se bodo lučke združile? Bo potem vse svetlo, tako kot je v nebesih?«

Starejši angel (zmajujoč z glavo): »Tega preprosto ne vemo. To je v Očetovih rokah. Včasih je to mučno gledati, drugič pa je čista radost. Ni še konec. Zdaj gotovo veš, zakaj je ta majhna krogla tako pomembna. Obiskal jo je On. On uresničuje svoj načrt na njej.«

Mlajši angel: »Da, vem, čeprav ne razumem. Nikoli ne bom pozabil, da je to obiskani Planet.«

*Prevod: Irena Jerman Polenšek
Odlomek (The Angel's Point of
View or The Visited Planet) iz
knjige Krščanstvo nove zaveze
(New Testament Christianity)*

Katja Brkič Golob

Elija

Katja Brkič Golob je teologinja, psihologinja in duhovnica v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto ter voditeljica slavilne in glasbene skupine.

Ena izmed stvari, ki je skupna vsem ljudem, je doživljanje tesnobe, oziroma strahu. Statistični podatki pravijo, da v ZDA približno 40 % populacije trpi za anksioznostjo, v Sloveniji pa se številka drastično viša. Beseda anksioznost izhaja iz grščine, pomeni pa zatirati, daviti in utešnjevati. Obstajajo najrazličnejši strahovi oz. tipi strahov. Obstajajo tisti strahovi, ki so morda povsem nenavadni in neobičajni, npr. strah pred rumeno barvo, strah pred sirom, strah pred drevesi, strah pred česnom, strah pred predolgo zapisanimi besedami, strah pred zvezdami, strah pred luknjami, strah pred bradami. Obstajajo pa tudi tisti »bolj res-

ni strahovi« - strah pred starostjo, strah pred boleznimi, strah pred osamljenostjo, strah pred smrtjo ipd.

Tudi v Svetem pismu najdemo precej zapisov o ljudeh, ki jih je bilo strah in so bili tesnobni. Eden izmed njih je prerok Elija. Prerok Elija je živel v 9. stoletju pr. Kristusom, živel je v težkem obdobju, ko je bilo Izraelovo kraljestvo razdeljeno na dva dela – na severni in južni del. Elija je deloval v severnem delu kraljestva, kjer sta vladala kruti kralj Ahab in njegova žena Jezabela, ki sta v bogoslovje vpeljala darovanja živih daritev (največkrat otrok) v čast poganškemu bogu Baalu. Elija kot pošten in pravičen prerok (danes bi rekli duhovnik) torej živi v času, kjer je umor nedolžnih otrok celo legaliziran – in proti temu se Elija aktivno bori. Je družbeno angažiran, ozavešča ljudi, da so takšna početja nesprejemljiva. Seveda je potemtakem povsem pričakovano, da dobi smrtno grožnjo, kar ga povsem prevzame in prestrašen pobegne v bližnjo puščavo. Na tej dolgi poti v puščavi, pa se Elija znajde v točki svojega življenja, ko ima

vsega dovolj in zavpije k Bogu: »Dovolj je; zdaj, Gospod, vzemi moje življenje!« (1 Kr 19, 4). Elija se znajde v primežu strahu. Zdi se, da so pretekli čudeži, ki jih je doživel z Bogom, trajno izbrisani iz njegovega spomina. Je le obupanec, ki se boji za svoje življenje. Neskončno je utrujen. Plamen vere je ugasnil, prežet je s čustvenimi stiskami. Njegov jekleni pogum je zamenjan s ceno njegove smrti. Pride v stanje apatije. Strah ga je povsem pohabil in zlomil, ne preostane mu drugega, kot da moli in prosi Boga, naj ga vzame k sebi, naj vzame njegovo življenje. Elija je pod silovitim stresom in bremenom. Njegova samopodoba in samospoštovanje sta sabotirana. Počuti se kot zguba. Trpi zaradi čustvenega zloma. Vse je naredil za Boga, pa so se ljudje vseeno obrnili proč. Bil je darežljiv, pa ni prejel nobene hvaležnosti. Bil je prepričljiv, pa ni prejel nobene pohvale. Bil je resnicoljuben, pa ni dobil Božjega opravičenja. Namesto tega je dobil smrtno grožnjo od koruptivne kraljice. Res ne čudi, da Bogu reče: »Dovolj mi je!«

Toda Elija je bil človek tako kot

jaz in ti. Tudi mi imamo probleme, ki jih ne znamo in ne moremo rešiti; stres, ki ga ne znamo imeti pod nadzorom; apetite, ki jih ne moremo kontrolirati; preizkušnje, ki jih ne moremo zdržati; želje, ki jih ne moremo uresničiti; bolečine in rane, ki jih ne moremo zaceliti; strahove, pred katerimi se ne znamo braniti; zlo, ki ga ne moremo zradirati; bremena, ki jih ne zmoremo nositi; dileme, ki jih ne moremo razrešiti; bolezn, ki je ne moremo premagati; življenjske nevihte, ki jih ne moremo pomiriti; reke, ki jih ne znamo prečkati; ovire, ki jih ne moremo premagati; bolečine, ki ji ne moremo zdržati; vrata, ki jih ne moremo odpreti; gore, ki jih ne moremo preplezati. In takrat bi najraje dvignili roke v zrak in Bogu zaklicali: »Bog, dovolj mi je. Ne morem več. Pritisk je prevelik. Delam dobro, a trpim. Prestrašen sem. Utrujen sem. Prazen sem. Brez poguma sem. Obupan in depresiven. Moj boj je končan. Moja gorečnosti je pošla. Bog, kje si? Bog, zakaj se mi to dogaja? Bog, zakaj me ne opravičiš? Bog, zakaj mi ne pomagaš?« Kdo ne pozna znakov te duhovne paralize?

Ko se znajdemo v primežu takšnih občutkov in doživljanj, se običajno podamo na pot iskanja rešitev. Podobno je storil tudi Elija. Pobegnil je iz koruptivne dežele, kjer so se dogajali zločini nad ljudmi in otroki. Zbežal je iz severnega v južno kraljestvo, in sicer v kraj po imenu Beeršeba. Ime Beeršeba dobesedno pomeni »vodnjak oz. studenec sedmih«. Gre za starodavno mesto, na katerem je že judovski očak Abraham zgradil vodnjak. Tudi njegov vnuk Jakob se je mnogo let pred prerokom Elijo ustavil ravno v tem kraju in tam se je srečal z Bogom. V času hude lakote in skrbi glede tega, kako bo nahranil svoje otroke, je Jakob molil k Bogu in ravno v Beeršebi je dobil obljubo, da se ne rabi bati, ker bo Bog poskrbel zanj. Elija je dobro seznanjen z judovsko zgodovino, zato ne čudi, da se je spomnil teh Božjih obljub, ki so bile namenjene njegovemu praočetu Jakobu. Elija v resnici išče »sveto mesto.« Beeršeba je torej prispevka naše varnosti, naših spominov. Kajti Abrahamu in Jakobu se je Bog razodel ravno na tem mestu, zdaj pa Elija upa, da se bo podobno zgodilo

tudi njemu. Dragi bralci, kje iščemo svojo varnost? Ali so to stari spomini? Morda pa varnost iščemo v veri naših očetov in praočetov. Toda, žal je to premalo. Vera naših staršev je premalo. Beeršeba je v resnici kažipot za naprej. Je kompas. Vera naših staršev je kompas, da se pravilno usmerimo, da gremo v pravo smer. Beeršeba je torej smerokaz za pravo pot, ni pa pot. Z Bogom se moram srečati sam, ni torej dovolj, da »zame drugi verujejo«.

Iz Beeršebe se je Elija odpravil naprej v sinajsko puščavo. »Puščava« je simbol tega, ko človek nima smisla v življenju, ko je zapuščen in brez Boga. To je stanje apatičnosti, melanholiije, prestrašenosti in iskanja. Na odru človeške zgodovine je bilo že veliko takšnih duhovnih puščav. Puščava je simbol neozdravljive duhovne bolezni, ki ji rečemo smrtnost. »Puščava« je kraj, kjer se človek začne zavedati, da je smrt, z drugimi besedami grešen, kajti ravno v tej duhovni puščavi spoznamo, da nujno potrebujemo Boga. Morda sva se tudi jaz in ti znašla v tej duhovni puščavi in se sprašuje-

va, kdo nama bo pomagal. Kateri Bog je pravi? Kaj je tisto, kar rešuje? Jezus v evangelijih pravi takole: »Iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo, prosite in vam bo navrženo!« Puščava je čas, ko iščemo, trkamo in čakamo, da se srečamo z Bogom.

In ko je Elija hodil po puščavi v iskanju Boga, ga je končno tudi našel. Prispel je namreč na goro Horeb, ki je drugo ime za goro Sinaj, kjer se je Mojzes srečal z Bogom in dobil postavo (10 Božjih zapovedi). »Horeb« je torej prispodoba srečanja z Bogom. Horeb je prispodoba za skupnost ali Cerkev oz. občestvo zbranih (lahko bi rekli, da je Horeb tudi čas molitve, ki ga posameznik pre-

živi z Bogom, je kraj, kjer se razodeva Bog). Zaimivo, da se Elija na gori Horeb skriva v votlini in čaka, da ga bo Bog rešil. In Bog res posreduje, intervenira in urgira – toda povsem drugače kot bi si Elija želel. Kaj se zgodi? »In glej, Gospod je šel mimo, velik in silen vihar, ki kruši gore in lomi skale, je bil pred Gospodom; a Gospod ni bil v viharju. Za viharjem je bil potres; a Gospod ni bil v potresu. In za potresom ogenj; a Gospod ni bil v ognju. Za ognjem glas rahlega šepeta.« (1 Kr 19, 11-12)

Na Elijevem potovanju Bog odreagira in urgira na poseben način ter pokaže svoje neizmerno sočutno srce. Elija pričakuje, da bo Bog prišel kot silen

vihar, potres ali ogenj, toda Bog se razkriva kot glas rahlega šepeta. Kaj pravzaprav pomenijo ti simboli – silen vihar, potres in ogenj? Gre za znake, ki so v judaizmu povezani z Božjo suverenostjo. Velik in silen vihar, ki kruši gore in lomi skale, je simbol Božje jeze nad voditelji in prebivalci Izraela, ki pristajajo na zločine in žrtvujejo otroke. Gre za simbol tega, da bo Izrael v svoji zgodovini ponovno poražen, ko bo prišla tuja vojska in ga porazila (npr. Asirci, Babilonci). Potres je simbol revolucije, ki jo bodo Izraelci doživeli bodisi na političnem ali pa na duhovnem polju. Ogenj pa je simbol Božje večne sodbe. Prerok Elija je na nek

način želel, da pride silen veter in nevihta, da bi Bog odplaval vse zlo in vse zlobne ljudi tega sveta, toda Božji princip je tokrat drugačen. Prerok Elija je želel, da pride potres, ki bi zlo mil politično moč koruptivnih voditeljev Izraela, toda potresa ni bilo. Prerok Elija želi, da Bog pošlje ogenj svoje sodbe, da bi sodil narodu, kajti Elija je jezen tudi na Izraelce, ki žrtvujejo svoje otroke poganskemu bogu Baalu, toda Božja sodbe v tem kontekstu ni bilo. Elijeva pritožba Bogu nakazuje željo po tem, da bi se srečal z njim. Do srečanja res pride, toda ne tako, kakor Elija pričakuje Božjo pomoč in interveniranje, to je v silnem viharju, potresu in ognju,

pač pa v tihem, milem šepetajočem vetriču.

Bog želi Eliji pokazati, da se ne kaže več samo preko viharjev, potresov in ognja, kot v Mojzeševem času postave, pač pa se že na tem mestu nakazujeta Božja milost in usmiljenje. Tako je že v Stari zavezi jasno nakazano, da Bog pripravlja rešitev za vse človeštvo. Na gori Horeb (oz. Sinaj) je Mojzes dobil postavko (zakon), na gori Golgota (Kalvarija), pa je Jezus Kristus umrl in vstal od mrtvih, s čimer so se vrata za odrešenje odprla vsem ljudem. V tej sliki viharja, potresa in ognja, ki se jih primerja z nežnim šepetom, gre torej za očitno razliko med postavo in milostjo. Postava je glas groznih besed, viharja, nevihte, groma, potresa, evangelij pa je nežen šepet ljubezni, milosti, miru, usmiljenja, odpuščanja, pravičnosti in odrešenja. Toda oba sta potrebna – postava in evangelij. Postava lomi naša trda srca na koščke (vihar), zamaje in zatrese našo vest (potres) in napolni naš um s strahospoštovanjem do Boga (oganj), evangelij pa nežno spregovori o neizmerni ljubezni, odpuščanju in miru, ki

nam ga ponuja Kristus.

Bog je torej blizu. Bog pokaže svojo moč, govori kot nežen šepet, da potolaži prestrašene-ga Elijo. Bog se razodeva v majhnih čudežih v vsakdanjem dogajanju. Bog izbere na videz šibke stvari (blag vetrič), da premagajo navidezno močne stvari (vihar, potres, ogenj). V nežnem šepetu blagega vetriča Bog prihaja do nas, da bi potolažil naša obtežena srca. Psalmist David pravi v svojem psalmu: »Gospod je moja moč in moj ščit, vanj je zaupalo moje srce; prejel sem pomoč in srce mi vriska, s svojo pesmijo se mu zahvaljujem.« (Ps 28,7) Prerok Izaija ugotavlja, da Bog »omagujočemu daje moč, onemoglemu pa povečuje vzdržljivost« (Iz 40,29).

Morda si tudi ti v votlini ves prestrašen kot je bil Elija. Ko imaš vsega dovolj, ko ne zmoreš več nositi bremen, ko je tvoje srce prežeto s strahom, vedi, da Božja tišina ne pomeni nujno Božje neaktivnosti. Ko se nam zdi, da Bog ne počne ničesar, se dogajajo največje stvari. Ko je Napoleonova vojska zakorakala po Evropi in so se

namenili v Rusijo, je celotno ozemlje trepetalo v strahu pred mogočno, hrupno, močno vojsko. Izgledalo je, da je Napoelon praktično nepremagljiv. Ljudje so bili prepričani, da Napoelona nihče ne bo mogel ustaviti. Toda Bog je ustavil njega in njegovo vojsko. Kako? Z eno izmed najnežnejših, najtišjih in najlažjih snovi na zemlji – s snežinko – oziroma milijardami in milijoni snežink. Zaradi snega se je Napoleon vrnil nazaj in do krute vojne ni prišlo. Napoleon je kasneje v svojih spominih, ko je bival na otoku Svete Helene, glede tega dogodka zapisal: »Takrat je bila po Evropi na delu nežna, a mogočna roka, ki je nisem videl.«

Tudi v naših življenjih je lahko na delu nežna, a mogočna Božja roka. »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi si nihče, kdorkoli veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Jn 3,16) Bog je torej na način nežnega tihega šepeta v obliki otroka poslal na ta svet svojega Sina Jezusa, da bi nas odrešil. Ko smo duhovno lačni, je on naš kruh. Ko smo osamljeni, je Jezus

naša tolažba. Ko smo pod stresom, je on naš mir. Ko smo utrujeni, je on naš počitek. Ko smo žalostni, je on naša radost. Ko smo šibki, je naša moč. Ko smo prestrašeni, je Jezus naše zagotovilo. Ko smo žejni, je on izvir žive vode. Ko smo revni, je on naše bogastvo. Ko smo prazni, nas on napolni. Ko smo v hudi življenjski nevihti, je Jezus naše sidro. Ko smo nesigurni, je on naše upanje. Ko smo v bolečinah, je on naše zdravilo. Ko nas krivo obtožijo, je on naša resnica. Če smo zmedeni, je naša modrost. Ko smo v nevarnosti, je naša zaščita. Ko se opotekamo, je naša skala. Ko smo izgubljeni, je naš kompas. Ko smo nemirni, je naše zaupanje. Ko smo zlomljeni, nas on popravi. Ko smo v skušanjava, pobegnemo k njemu. Ko smo krivi, je on naš zagovornik. Ko smo preobremenjeni, je Jezus naš vzor. Ko smo v potrebi, je on naša pomoč. Ko smo preganjani, je on naš pogum. Ko smo v bitki, je on naša zmaga. Ko smo zvezani v sponah greha, je on naša osvoboditev. Ko smo ranjeni, je on balzam naši duši. **Ko ga iščemo, ga najdemo. Ko ga najdemo, oživimo.**

Rebeka Jovanović

Brez vzvratne

prestave

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju molitvenih srečanj v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Neki mladenič je hodil po salonih in iskal avto, ki bi bil po njegovem okusu. Seveda je bil omejen z denarjem, vendar je bila želja po avtu velika. Končno je en dan našel avto svojih sanj. Njegova bleščeča zunanost ga je očarala.

Ko se je ves vesel odpravil na svojo prvo vožnjo, je kmalu ugotovil napako, zaradi katere je bil avto tako poceni. Vzratna prestava je bila v okvari.

Predstavljajmo si situacijo, ko s takšnim avtom pripeljemo čisto do stene: naprej ne moremo, nazaj pa tudi ne. A čeprav pomeni avto brez vzvratne pre-

stave težavo, je dobro za nas, če smo podobni avtu, ki ima možnost vožnje le naprej.

Ko so Izraelci v Stari zavezi Svetega pisma potovali iz Egipta v Izrael skozi puščavo, so tudi hoteli dati v vzvratno prestavo. Kljub mnogim Božjim znamenjem so hrepeneli po Egiptu, želeli so se vrniti nazaj, pa čeprav v suženjstvo in niso zaupali Bogu, da jih lahko vodi naprej.

V svoji hoji z Jezusom se ne smemo vračati nazaj. Apostol Pavel piše v pismu Filipljanom 3,14, da se izteguje proti temu, kar je pred njim in da teče proti

cilju po nagrado, h kateri nas od zgoraj kliče Bog. Ali ni to čudovita obljuba?

Krščanski tek ni igra tekmovalnosti, ampak je vztrajnostni tek. Lahko bi rekli – tek za pogumne. Tekoč od trenutka, ko zapusti startno črto, misli samo na to, kako bo uspel, misli le na konec teka in na dober rezultat.

Verjetno je skoraj vsak izmed nas kdaj prišel v situacijo, ko bi najraje dali v vzratno prestavo, pustili vse skupaj in šli nazaj, pa čeprav v suženjstvo greha. Toda v hoji z Bogom se moramo premikati samo naprej. Ne vračajmo se in ne obračajmo

se nazaj. Glejmo naprej. Tecimo proti cilju, ki je vsak dan bližje, kajti nagrada, ki nas čaka, je velika. To je nagrada večnega življenja. Nobena nagrada na tej zemlji se ne more primerjati z nebeško nagrado.

Draga Božja družina, v kakršnikoli situaciji smo se znašli, vedimo, da Bog vidi in nam želi pomagati, nas objeti in biti z nami v težavah. Bodimo pogumni in vztrajni. Podpirajmo drug drugega v molitvi, z besedo spodbude. Vztrajajmo v hoji z Jezusom in ne obračajmo se nazaj. Naš pogled naj bo usmerjen na Jezusa.

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon

Izpusti

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon (1651–1715)
je bil francoski duhovnik,
teolog, poet in pisec.

Tiste, ki nas ranijo, moramo ljubiti in jih sprejeti kot Božjo roko

(16. pismo)

Prav gotovo sočustvujem s tabo v vseh tvojih težavah, toda storiti ne morem ničesar drugega kot moliti, da te bo Bog potolažil. Imaš veliko potrebo po moči Svetega Duha, da te bo ohranil v tem težavnem času.

V zvezi s pismom, ki govori o tvojem družinskem ozadju, mislim, da bi to stvar moral položiti pred samega Boga in ga prositi, naj bo usmiljen do tistega, ki te želi prizadeti. Vedno sem poudarjal, ali pa sem mislil, da poudarjam, da si glede te stvari zelo občutljiv. Toda zapomni si,

da kadar Bog dela na problemu jaza, vedno napade problem tam, kjer je najbolj šibek. Vsak ve, da če želiš ubiti drugo osebo, ne boš začel pri strelu v njene lase ali nohte. Ne, svoj napad boš usmeril v življenjsko pomembne organe, kot so srce ali možgani. In kadar Bog napada problem jaza v nas, se vedno dotakne najbolj nežne točke, ki je polna življenja. In mnogi od križev, ki nam jih Bog naloži, so oblikovani ravno za najbolj občutljiva področja našega sebičnega življenja. Čeprav je to najbolj ponižujoča izkušnja, skozi katero moraš iti, je zate najbolje, da se ponižaš. Tišina in mir sredi ponižanja sta zrcali Jezusa v duši.

Prav tako bi te rad opozoril pred skušnjo »ponižnega govora«. Tako lahko je govoriti na zelo ponižne načine enostavno zato, ker dobro zveni. Toda veliko boljše je biti ponižen in ničesar reči glede tega. Ponižnosti, ki lahko še vedno govori, se je treba varovati! Stari jaz najde veliko tolažbe v tem, kar reče samemu sebi.

Ne dovoli si biti vznemirjen zaradi tega, kar ljudje govorijo

o tebi. Svet naj kar govori. Edina stvar, glede katere moraš biti zaskrbljen, je izvrševati Božjo voljo. Glede človeških želja je tako, da ne moreš ustreči vsem in tudi ni vredno truda. En sam tihi trenutek v Božji prisotnosti ti bo več kot poplačal za vsako besedo ogovarjanja, ki se bo kdaj dvignila proti tebi. Moraš se naučiti ljubiti druge ljudi, ne da bi od njih pričakoval prijateljstvo. Ljudje so nagnjeni k muhavosti. Ljubijo nas in nas zapustijo, pridejo in odidejo. Plujejo od enega položaja do drugega, podobno kot papirnati zmaj v vetru ali kot pero v lahki sapici. Naj počenjajo, kar želijo. Ti pa bodi prepričan, da v njih vidiš samo Boga. Nič ti ne morejo storiti brez njegovega dovoljenja. Tako je na koncu on tisti, ki nas testira ali blagoslavlja, pri tem pa uporablja ljudi, kadar jih potrebujemo.

Tišina v Bogu - naš pravi vir (17. pismo)

Kadar pride do tega, da moramo izpolniti stvari za Boga, boš spoznal, da visoke želje, navdušenje, pazljivo načrtovanje in govorniške sposobnosti niso

nič kaj vredne. Pomembna stvar je popolna podreditve Bogu. Če hodiš v luči popolne predanosti, lahko storiš vse, kar on želi od tebe.

Življenje na ta blagoslovljen način zahteva stalno smrt, ki je poznana le malokaterim, vendar si lahko učinkovit za Boga samo na ta način. Ena sama beseda, izgovorjena drugi osebi iz tega počivajočega, predanega položaja, bo storila več kot vse naše najbolj goreče in skrbno načrtovane sheme. Vidiš, kadar govoriš iz tega položaja Božje podreditve, da je Božji Duh tisti, ki takrat govori, in beseda, ki jo govoriš ne glede na vsebino, ne izgubi svoje moči in avtoritete. Morda gre samo za eno besedo – ki pa razsvetljuje, prepriča, blagoslovi in vodi k dejanju. Vse smo storili, čeprav smo komaj kaj spregovorili. Po drugi strani pa lahko iz svoje sebičnosti govorimo v neskončnost. Lahko predebatiramo na tisoče različnih položajev. Ves čas se bojimo, da ne storimo ali ne govorimo dovolj. Postanemo jezni, razburjeni, izčrpani, zmedeni in na koncu ne napredujemo. To govorim, ker sem pri tebi

opazil težnjo, da rajši govoriš o problemih, kot pa o predanosti samega sebe Bogu in prepustitvi teh problemov njemu. In bolje ti bo, tako fizično kot duhovno, ko boš tiho položil vse v Božje roke.

Pregovor pravi: »Naj voda teče pod mostom.« Kar pomeni, da je, kar je (opp. Prev.); ne moreš spremeniti ljudi glede tega, kar so. Ljudje bodo vedno slabotni, prazni, nezanesljivi, nepošteni, hinavski in nesramni. Svet bo vedno posveten. In ti ga ne moreš spremeniti. Ljudje bodo

sledili svojim lastnim željam in navadam. In glede na to, da ne moreš spremeniti njihovih osebnosti, je najboljša stvar, ki jo boš storil, da jim dovoliš, da so to, kar so, in da jih takšne prenašaš. Ne dovoli si, da se obremenjuješ, kadar vidiš, da so ljudje nerazumni in nepravični. Počivaj v miru v Božjem naročju. On vidi vse bolj jasno od tebe in kljub temu vse to dovoli. Zato bodi zadovoljen s tem, da tiho in nežno storiš to, kar čutiš, ko si v molitvi z Bogom, in ne skrbi za nič drugega.

Prava prijateljstva najdemo samo v Bogu

(18. pismo)

Biti moramo zadovoljni s prijatelji, ki nam jih da Bog, brez kakršnikoli lastnih sebičnih želja. Prav je, da se zgodi njegova volja, ne naša. In še boljše: njegova volja bo postala naša in to brez omejitev, tako na zemlji, kot je v nebesih. To je veliko bolj pomembno od zadovoljitve našega jaza. O, kako dragocena so naša prijateljstva in kako blizu smo drug drugemu, kadar smo vsi eno v Jezusu! Kakšna je nebeška skupnost in kakšen je pogovor, kadar mislimo samo na Boga in njegovo voljo za nas. Zato, če želiš najti svoje prave prijatelje, ti bom povedal, kje moraš iskati. Začni z Bogom. On je edini vir pravega in večnega prijateljstva. Najbolj si primeren za duhovno skupnost in prijateljstvo, kadar se potopiš v tišino Božjega naročja. Prijateljem, ki jih iščeš, Bog pomeni vse. Govorijo o njem in živijo zanj in njihova življenja so ovita okoli njega. Zato ti pravim, da se potopi v njegovo naročje. Tam je pravo prijateljstvo. Ne glede na načine tvojega druženja jih

boš vse našel v Božjem naročju. Tudi če bi te takšni prijatelji razočarali, se boš še vedno lahko zanesel na Boga.

Križ - vir našega užitka

(19. pismo)

V vseh tvojih srčnih bolečinah sočustvujem s tabo. Vendar vem, da razumeš, da moramo vsi nositi križ s Kristusom v tem minljivem času. Kmalu bo čas dal prostor večnosti in naše trpljenje bo končano. Kmalu bo Bog obrisal naše solze s svojo lastno roko in mi bomo vladali s Kristusom. Toda dokler nam je namenjen ta kratek čas trpljenja s Kristusom, ne izgubimo pogleda na slavo križa. Če moramo trpeti, storimo to tiho in ponižno. Jaz je tisti, ki vedno pretirava v težavah in nas vodi v misel, da so težave večje, kot v resnici so. Toda ne oziraj se na pritožbe jaza. Križ, ki ga nosimo v preprostosti, brez upoštevanja jaza, ki samo dodaja težo, v resnici ni tako slab. Če trpimo za Jezusa, ker ga ljubimo, nismo samo veseli kljub križu, pač pa tudi zaradi križa. Kajti ljubezen se raduje, kadar lahko trpi za tistega, ki ga ljubi, in križ, ki nas oblikuje v

Božjo podobo, je tolažeča vez ljubezni.

Naj te ne prestraši spoznanje jaza ali odsotnost čustev
(20. pismo)

Prosim Boga, da bi bilo to Novo leto polno milosti in blagoslova zate. Nisem presenečen, da slišim, da več ne uživaš v razmišljanju in branju, kot si užival takrat, ko te je Bog prvič potolažil v času tvojega trpljenja. Vse se spreminja. Živahni ljudje, ki so navajeni na veliko aktivnosti, kmalu začnejo pešati v samoto in neaktivnost. (In to je bila tvoja izkušnja, kajne?) V bistvu je bila tvoja aktivnost tista, zaradi katere sem bil zaskrbljen v razmišljanju, kako boš reagiral, ko

boš prišel v obdobje, v katerem te bodo okoliščine potisnile v življenje v tišini. V tistih »dobrih starih časih« se ti ni zdelo nič nemogoče. Skupaj s Petrom si rekel: »Dobro je za nas, da smo tukaj!« Toda tudi z nami je pogosto tako, kot je bilo z njim. To rečemo zato, ker sploh ne vemo, kaj govorimo! (Mk 9,5-6) V naših trenutkih uživanja čutimo, kot da lahko storimo karkoli. V obdobjih skušnjav ali strahu pa mislimo, da ne zmoremo ničesar. In oba načina razmišljanja sta napačna.

Sedaj, ko se vračaš k svojemu prejšnjemu jazu, ne bi smel biti vznemirjen, če ti je težje razmišljati in moliti. Mislim, da je razlog za to ležal skrit v tebi tudi

takrat, ko si trpel in postal tako goreč glede teh stvari. Po nara-
vi si pač zelo aktivna in energij-
čna oseba. In zgolj tvoja utruje-
nost in teža sta te vodili v hre-
penenje po življenju v tišini.
Sedaj pa, ko se te stvari nor-
malizirajo, se ne boj, da izgub-
ljaš podlago, ki si jo pridobil v
času tvojega trpljenja. Kajti s
tem, ko si ostal zvest Bogu, bo
nesebično življenje in preda-
nost, ki ti ju je on razodel, pos-
topoma postajalo stalen del
tvojega aktivnega življenja. V
času trpljenja si okusil le del
tega življenja. Sedaj pa bo pos-
talo način, po katerem boš
živel. Bog ti je dal to izkušnjo,
da bi lahko videl, kam te je
vodil. Sedaj pa jemlje življenj-
skost te izkušnje, da bi se lahko
zavedal, da tudi ta izkušnja ne
pripada tebi. Videti moraš, da ti
sam nisi sposoben niti pridobiti
ali ohraniti takšno izkušnjo. To
je dar milosti, ki ga moramo
prostiti v ponižnosti.

Zato ne bodi presenečen, če
boš znova spoznal, da si postal
občutljiv, nepotrpežljiv, ošaben
in samovoljen. Razumeti
moraš, da je to tvoja naravna
osnova in brez Božje milosti ne
boš nikoli drugačen. »Mi mora-

mo nositi jarem vsakodnevne
zbežanosti naših grehov,« pra-
vi sveti Avguštín. Mi moramo
čutiti naše slabosti, našo zavr-
ženost, našo nesposobnost
popraviti same sebe. Mi mora-
mo obupati nad seboj in ne
upati v nikogar drugega, razen
v Boga. Kljub vsemu pa mora-
mo živeti s seboj, vendar si
nikoli laskati, pač pa izkoristiti
vsako priložnost, da se spremi-
njamo na bolje iz ljubezni do
Boga.

Razumeti moramo, kakšni ljud-
je v resnici smo, medtem ko
čakamo na Boga, da nas spre-
meni. Postati moramo ponižni
pod njegovo vsemogočno roko.
Postati moramo podredljivi in
voljni takoj, ko začutimo najma-
njši upor v naši volji. Bodi v tiši-
ni, kolikor zmoreš. Ne bodi hiter
v presojanju, pač pa razmišljaj
o svojih odločitvah. V vsakdan-
jem življenju se takoj ustavi, ko
se zaveš, da preveč hitiš. In ne
bodi preveč goreč, niti za dobre
stvari. Vzemi si čas.

*Prevod: Mojca Hode
Odlomek iz knjige Izpusti
(Let go)*

Tjaša Golobič Štucin

Bog, velik si

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Krščanska pesem Bog velik si je nastala na Švedskem v 19. stoletju. Avtor pesmi, Carl Boberg, je besedilo te himne napisal nekega popoldneva, ko se je vračal iz nedeljskega bogoslužja. Pred njim je nenadoma nastala nevihta in pred seboj je videl strel, kako je udarila v tla. Tako nenadno kot je prišla nevihta, pa je tudi ponehala in gozdnato pokrajino okoli njega sta navdali spokojnost in mir, na nebu pa se je pojavila mavrica. Avtor pesmi je tako zrl okoli sebe in se čudil Božji veličini in razmišljal o človekovem dostojanstvu, ki mu ga je naklonil sam Bog.

Zdi se, kot da avtorjeva izkušnja predstavlja dve obdobji življenja, ki se neprestano izmen-

jujeta. Obdobje življenjskih neviht in preizkušenj ter obdobje miru, tišine ter izpolnitve Božjih obljub. Kakor je namreč nepredvidljiva narava, tako je mnogokrat nepredvidljivo življenje. Včasih se zgodi, kot avtorju pesmi, da se v trenutku znajdemo sredi življenjskih neviht in pred seboj vidimo le nevarno šviganje strel. Takrat morda podvomimo v Božjo veličino in nas je strah. A, ko preide nevihta in mir napolni naše srce, Božje obljube o njegovi zvestobi do nas pa kakor mavrica, zmagovito plapolajo v naših življenjih, vidimo, da smo bili ves čas varno skriti v Božjem naročju. Takrat z očmi srca ponovno ugotovimo, da je Bog naše zavetje, kateremu smo lahko zaupali v času stiske. Vzklknemo lahko z besedami, ki je napisal avtor omenjene pesmi: »Tedaj od sreče duša mi vzkipi, Bog velik si«, kajti spoznali smo, da je Gospod Bog dober, utrdba ob dnevu stiske, in sprejema vse, ki se zatekajo k njemu.

Če smo danes v nevihti, v stiski, če smo žalostni ali če nas je strah – pridimo v molitvi k Bogu in pri njem bomo našli zavetje.

dr. Daniel Brkič

Božja limonada

»Ko ti življenje ponuja limone, si naredi limonado.« To so besede pastorja dr. Normana Vincenta Pealea (1898-1993), ki je leta 1952 napisal uspešnico z naslovom Moč pozitivnega mišljenja (The Power of Positive Thinking), ki je prišla na vrh seznama New York Timesa. Knjiga velja za najbolj prodajano duhovno knjigo v zgodovini takoj po Svetem pismu. Prevodi tega priročnika za samopomoč so skoraj da primerljivi s prevodi Svetega pisma v jezike narodov sveta; ob izidu so v kratkem času prodali več kot pet milijonov izvodov knjig, ponatisi knjige pa se vrstijo tudi danes. Avtor knjige je bil 52 let pastor protestantske cerkve Merble Collegiate Church v New Yorku, znane kot rastoča dinamična mega-cerkev. Povsem drugačno oceno dajejo temu priročniku klinični psihologi, psihiatri, teologi in ostale sorodne znanstvene vede. Strokovnjaki ugotavljajo, da so izjave v priročniku v nasprotju z dokazi ali pa da celo dokazov

ni. Opozarjajo, da gre za prepletanje psihoterapije in krščanstva s triki in frazami novodobnega gibanja New age, vse do avtohipnoze. Pastor je polnil cerkve in največje dvorane s parolami: »Ne verjemite v poraz! Ponavljajte: Uspel bom, zmorem, zdrav sem ... Bog je pozitivna energija, ki jo lahko vdihnete in ponovno zaživite kot bogovi. Uresničite svoje sanje! Ključ za zmago je v vas. Prevzemite nadzor nad svojim umom. Razmišljajte pozitivno! Ne izgubite vere vase ...« Gre za popularizacijo moči pozitivnega mišljenja. Dr. Norman Vincent Peale, ki je veljal za najbolj priljubljenega pastorja v ZDA in je bil znan kot apostol samopomoči, je še vedno vzornik zdajšnjega ameriškega predsednika Donalda Trumpa. Njegove knjige so med kristjani bolj brane kot Sveto pismo. Čeprav so ga strokovno kritični teologi ovrednotili kot lažnega učitelja krščanstva, je njegovo heretično učenje zelo popularno med evangelijskimi in rimokatoliškimi karizmatičnimi skupinami oziroma sektami, tudi v Sloveniji, ker veliko obljublja. Kvazi pridigarji radi uporabljajo njegove puhlice, marsikdo, ki

njegovo knjigo prebere, pa se že smatra za terapevta, motivatorja, zdravilca, izganjalca in psihologa; v bistvu gre za frazerje, šarlatane, nakladače, manipulante in mazače.

Kako torej premagati in rešiti težave, ko vam življenje ponuja limone? Po kateri recepturi si narediti limonado in jo slastno spiti kot čudežni napitek? Kdo ima prav in komu sploh še verjeti? Grozljivo nevarno je, če mora človek zanikati realnost človekovega življenja in trpljenja. Bogokletno je, da najbolj uspešna verska knjiga vseh časov spodbuja vero vase, ne pa vere v Boga. Knjige, ki gradijo na egocentrizmu, ne pa na teo-centrizmu, ne morejo biti evangeljske. Vsaka družba, ki temelji na egu, mora propasti. Zlodejeva zahrbtna zvitost se skriva v ideji vere v učinek misli, namesto vere v učinek Boga. Gospod Peale je Boga zreduciral; po njegovem je suveren naš um kot Božji dar, ne pa Gospod Bog. Tako je postal propagator nerealnega optimizma oziroma pozitivne iluzije, kar povzroča kronične travme in obupna razočaranja nad Bogom. Povsem drugače uči

Sveto pismo. Optimizem apostola Pavla je izhajal iz Boga Očeta, ne pa iz njega. Ko je bil v rimskem zaporu zaradi Kristusa, je gledal na težave iz Božje perspektive, ne pa iz svoje. Sveto pismo jasno pravi, da težave, ki jih doživljamo v življenju, niso rezultat negativnega mišljenja, ki ga je mogoče premagati s pozitivnim mišljenjem, ampak so rezultat upora proti Bogu; upora naše volje, ne pa našega uma. Svoj um moramo preobražati tako, da razpoznavamo, kaj hoče Bog, ne pa mi; kaj je dobro, njemu všečno in popolno (Rim 12,2). »Mi pa imamo Kristusov um.« (1 Kor 2,16b) Naše misli morajo biti Kristusove. »To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu.« (Flp 2,5) Slabega ne moremo premagati z močjo lastnega uma, ampak le z Božjo močjo. Jezus Kristus je rekel: »Brez mene ne morete storiti ničesar.« (Jn 15,5)

Jezus Kristus je glede limon v našem življenju izjavil: »Pri ljudeh to ni mogoče, pri Bogu pa je vse mogoče.« (Mt 19,26) V Evangeliju po Luki je zapisano: »Bogu namreč ni nič nemogoče.« (Lk 1,37) To je več kot

moč pozitivnega mišljenja. V krščanstvu ne gre za zaupanje vase, ampak za zaupanje Bogu. Ne gre za samopomoč, ampak za Božjo pomoč. Bistvo vere ni v tem, da bi Boga razumeli, ampak mu zaupali. Zaupati nekemu pomeni imeti z njim odnos, potrjen z izkustvom.

Garancija je Bog sam, zato vernik ne more biti prevaran v veri. Verjeti v Boga pomeni imeti

smisel v življenju in tudi v smrti. Reševati probleme brez Boga je gola domišljavost.

Ko nam življenje ponuja limone, naj raje Bog naredi limonado, ne pa mi, ker jo bo z nami tudi pil. Naredil jo bo po svojem okusu in ne po našem, a takšna je najboljša možna. Božja limonada je drugačna od človeške; to pa zato, ker Bogu ni nič nemogoče.

Božič praznujejo tudi v nebesih

Charles H. Spurgeon (1834-1892), priznani angleški pridigar, je v času duhovnega prebujenja zapisal: »Božič praznujejo tudi v nebesih.« Njegova izjava je naletela na kritiko, a se ni vdal. Rekel je: »Preberite do konca, preden nekaj obsodite.« In so prebrali. Pisalo je: »V nebesih ne slavijo božiča zato, ker se je Kristus rodil v jaslih v hlevu, ampak to storijo vsakič, ko se Kristus rodi v srcu skesanega grešnika. Ali lahko tej resnici oporekate?«

Priprava in prevod: uredništvo

Vir: medmrežje

Zgodba o rdeči taščici

Stari krščanski spisi govorijo, da je Jezus kot otrok izdeloval majhne ptičke iz gline in jih barval z različnimi barvami. Če je vanje vdihnil, so oživele. Neka ptičica je pomislila, da bi bila raje rdeče barve, ne pa rume-ne, kakršna je bila zanjo pripravljena. Ker je bila svoje glava, je ostala sivkaste barve. Zato so ostali takšni tudi vsi njeni potomci iz roda v rod. Toda tistega dne, ko so Jezusa na Golgoti križali, je ena izmed teh sivkastih ptičic priletela na križ, misleč: »Moji prastarši so bili svoje glavi in tudi jaz sem svoje glava, s čimer smo užalostili Gospoda. Poleg vsega mora zdaj še po nedolžnem trpeti, zato bom skušala s kljunčkom izpuliti žeblje iz njegovih rok in nog in on nam bo našo svoje glavost odpustil.« Nato je začela s kljunčkom kljuvati okoli žebljev tok-tok-tok-tok ..., da bi jih lažje izpulila. Kljuvala je in kljuvala, a ker je bila manjša od vrabčka, žebljev ni mogla izpuliti. Medtem se je spomnila, da

so njeni mladiči v gnezdu sami in lačni, zato je hitro odletela k njim. Ko je priletela k svojim majhnim ptičicam, so vse zavpile v en glas: »Mama, mama, kako si lepa!« Vprašala jih je, zakaj tako mislijo. Rekle so ji: »Na svojih prsih imaš rdečo barvo.« Povedala jim je: »O, da, spomnim se, to je Gospodova kri. Ko sem se prislonila

na njegov križ, se je moje sivkasto perje dotaknilo njegove krvi.« Njeni mladički so ji odgovorili: »Tudi mi hočemo biti takšni, kot si ti.« Nato se je ptičja mati s svojimi rdečimi prsmi prslonila na prsi svojih majhnih ptičic in ves rod je dobil rdeče lise na prsih. Od takrat to majhno ptico imenujejo rdeča taščica.

Ni ji uspelo izpuliti velikih žeblicev iz Jezusovih rok in nog, pribitih na križ, a Gospod je njeno dobro namero nagradil kot najboljše delo. Kadarkoli so prvi kristjani videli rdečo taščico, so se spomnili te zgodbe in jo pripovedovali svojim otrokom.

*Prevod: uredništvo
Vir: medmrežje*

**NAMEN BOŽIČA NI V TEM, KAJ NAJDEMO POD
SMREKO, AMPAK KDO SE ZBERE OKROG NJE.**

STEPHEN LITTLEWORD

**BOŽIČ IMAM V SRCU IN POSKUSIL GA BOM S
SABO NOSITI ŠE CELO LETO.**

CHARLES DICKENS

**ČE NE NAJDEM BOŽIČA V SVOJEM SRCU,
GA NE BOM NAŠEL NITI POD PRAZNIČNO
SMREKO.**

CHARLOTTE CARPENTER

**OBSTAJA SAMO EN BOŽIČ.
VSI OSTALI SO SAMO OBLETNICE.**

W. J. CAMERON

**NE SKRBIMO ZARADI VELIKOSTI BOŽIČNE
SMREKE. V OČEH OTROK JE VSAKA VISOKA
10 METROV.**

LARRY WILDE

**NA BOŽIČNI VEČER SE JE ZGODILO,
DA JE CENTER SVETA POSTAL HLEV.**

C. S. LEWIS

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

**»Bog miru ... naj vas izpopolni v vsem dobrem,
da boste izpolnili njegovo voljo.«**

Pismo Hebrejcem 13,20-21